

JULIE CAPLIN

*Francuski
dvorac iz snova*

S engleskoga prevela
Dunja Dernej

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Ova je knjiga posvećena svim ljudima
koji se bore s teškim obiteljskim problemima
— neka vam se pojavi svjetlo na kraju tunela.*

Prvo poglavlje

Smijeh je nabujao u Hattienim ustima dok je gasila motor automobila te na trenutak sjela i zurila gore u građevinu ispred sebe. Nadmašila je sva očekivanja, zasljepljivala ju je u sjajnoj sunčevoj svjetlosti ranog poslijepodneva dok se jarko svjetlo odbijalo od blijedih kamenih zidova i bijelog pokrovnog sloja, zbog čega je morala škiljiti čak i sa sunčanim naočalama. Zapravo nije bila sigurna što očekivati, ali to je zasigurno bila više propadajuća ruševina nego veličanstveno pročelje dvorca St. Martin. Prekrasan, veleban, bajkovit, i njezin dom iduća dva mjeseca.

Činilo se čudesnim da je jutros krenula iz vrlo tmurnoga, oblačnog Surreya, a za samo šest sati našla se na žarkoj sunčevoj svjetlosti te je sve oko nje cvjetalo i bilo puno života. Kao da se i ona sama probudila iz zimskog sna te je spontani smijeh sigurno bio dobar znak. Smijeh je bio rijetkost proteklih mjeseci. Bila je previše zaposlena noseći teški teret življenja.

Nestrpljiva da izađe i živi u trenutku, otvorila je vrata automobila i zakoračila na topao, mirisan zrak. Odmah ju je pogodio osjećaj da više nije u Engleskoj. Drvored trešanja uz prilaz bujao je ružičastim cvjetovima nalik na pompone, a pokoja je latica lebdjela u zraku poput konfeta kao da želi

reći: ovo je savršeno mjesto za vjenčanje. Došla je u iskušenje da se uštipe kako bi se uvjerila da ne sanja. Prošli je tjedan bio grozan i još uvijek nije bila sigurna je li ispravno postula što je napustila Chrisa i posao, ali kad je vlak krenuo iz Folkestonea i čim je prošla ispod Kanala, kao da se fizički odvojila od starog života. Morala se usredotočiti na sadašnjost, čak i ako bude morala izrazito naporno raditi idućih nekoliko mjeseci. Morala se vraški dokazati. Pomisao na mogućnost neuspjeha nije bila opcija. Možda nije bila prvi izbor svoje rođakinje Gabby za organizatora vjenčanja, ali sada je dobila posao. To će biti trijumf, makar je ubilo. Morao je biti. Proteklih je nekoliko godina bila obična pomoćnica, učila se poslu organizacije vjenčanja — možda je svom stricu malo preuveličala svoje iskustvo, ali mnogo je naučila javljajući se na telefon, dogovarajući sastanke i plaćajući račune.

Duboko je udahnula i osjetila oštar miris svježeg ružmarina i majorana u cvjetnim gredicama pored sebe. Novi početak, Hattie. Novi početak. Dignula je glavu i ponovno pogledala u dvorac.

Ako je interijer bio jednako spektakularan kao i eksterijer, Gabby će imati sjajno vjenčanje. Okolina je bila doista, doista prekrasna, kao i divan krajolik kojim se vozila od Reimsa do St. Martina. Valovita brda bujna vegetacijom bila su prekrivena jednoličnim redovima svijetlo zelene vinove loze koja su pratila krivulje zemlje. Beskrajne linije koje su marširale preko brda i polja u daljinu bile su isprekidane kvrgavim stablima koja su podupirala mlade krošnje.

Hattie je bila očarana njima. Vinova loza bila je mnogo manja nego što je zamišljala — ali što je ona uopće znala o vinu osim da se pravi od grožđa i da joj se sviđalo? Možda bi mogla malo naučiti o njemu dok je ovdje, iako se oduvijek poprilično bojala vina. Njezin je stric Alexander imao udio u jednoj vinariji u Londonu i uvijek je bio vrlo velikodušan te je donosio otmjena vina u kuću njezinih roditelja.

Iako je gotovo ispljunula čaj kad je vidjela iznos koji je uplatio na njezin bankovni račun. Broj nula istovremeno joj

je stvarao blagu mučninu i euforiju. Činilo se da novac nije bio upitan za vjenčanje njegove kćeri.

Alexander joj je rekao da je imala slobodu u dvorcu na dan obreda, iako je rezervirao cijeli hotel za svadbene goste. Također joj je rečeno da dvorac ima kućepaziteljicu koja ondje živi, ali da može zaposliti bilo kakvo dodatno osoblje kako joj se činilo prikladnim ili dovesti bilo koga drugoga. Hattie nikada u životu nije zapošljavala osoblje i, iako je ta pomisao nije zabrinjavala — znala je da je za to više nego sposobna — više se radilo o tome da trenutačno nije htjela biti odgovorna ni za koga drugoga. To je predugo radila.

Dok je stajala i divila se kući, prednja su se vrata otvorila i visoki je muškarac stajao na pragu.

“Hoćeš li pokucati ili ćeš stajati ondje cijeli dan, u nadi da se vrata sama otvore?” Njegov je engleski bio savršen, ali francuski je naglasak bio očigledan te se iz njegova znatiželjnog izraza na licu vidjelo da ga je zabavljalo njezino netaktično divljenje raskoši kuće.

Hattie se zarumenjela pa je kraljevski uzdignula glavu. Nije htjela dopustiti da je itko zastrašuje. Ona je bila Hattie Carter-Jones i došla je tu da obavi posao.

Onda se još više zarumenjela kad joj je srce doslovno zapelo u grlu. O, Bože, što su to stavljali u vodu ovdje? Muškarac je imao divne plave oči s najgušćim, najtamnijim trepavicama koje je ikad vidjela i kovrčavu kosu začesljanu unatrag. Nosio je tamno ružičaste kratke hlače koje su otkrivale dugačke, mišićave noge. Usta su joj se otvorila, ali ništa nije izašlo.

“Mogu li ti pomoći? Jesi li se izgubila?”

Muškarac je dignuo obrvu i bez sumnje je znala da on točno zna kakav je utjecaj imao na nju. Sigurno je izgledala kao pravi bedak dok je zurila u njega.

“Bok”, rekla je Hattie. Ali u pokušaju da kontrolira svoj glas, zvučao je za oktavu niži nego uobičajeno. “*Bonjour*. Ja sam Hattie.”

“Hattie?” Podsmijeh mu je prešao preko lica kad je ispustio glas H, što je zvučalo nevjerovatno seksi i od čega je zadrhtala. “Slatko.”

Je li mislio na njezino ime ili na nju? To ju je još više usplahirilo.

“Pa, zapravo je Harriet, ali većina me ljudi zove Hattie, što mi se mnogo više sviđa jer... ne znam, zar ne misliš da Harriet pomalo zvuči kao neudana teta ili nešto vrlo uštogljeno? Ja mislim.” Sada je brbljala, a on nije ni pokušavao sakriti da ga je zabavljala njezina bujica riječi. Zatim je shvatila da je vjerojatno govorila prebrzo, i to o nečemu što vjerojatno nije baš zvučalo dobro u prijevodu.

Zakoračila je prema naprijed i pružila ruku.

On ju je uzeo, a ona ga je čvrsto i ozbiljno stisnula u pokušaju da vrati nešto dostojanstva, što je bilo pomalo beznadno jer je njegova ruka potpuno zasjenila njezinu. Taj njegov prokleti osmijeh produbio se kao da je točno znao što radi. Malo se osjećala poput bubice koju netko udara novinama.

“Luc Brémont.”

Bože, iznutra se sva rastopila samo od njegova glasa dok je izgovarao svoje ime tim božanstvenim naglaskom.

Opet je stajala ondje i izgledala kao glupača. Stvarno se trebala sabrati. Kao da dugo vremena nije bila u stvarnom svijetu i odvikavala se od zarobljeničtva. Što je zapravo bila dosta dobra analogija.

“Mogu li ti pomoći?” opet je upitao.

“Radim tu... Ja sam organizatorica vjenčanja.”

“Organizatorica vjenčanja!” Tajnovito je zurio u nju.

Zar nemaju to u Francuskoj? “*L'organisateur de mariage?*”

“Znam što je organizator vjenčanja”, rekao je i uputio pogled koji je jasno davao do znanja da nije debil. “Očekivao bih da će me obavijestiti o tvom dolasku.”

“Zvala sam.”

“Kada?”

Zašto je bilo važno kada? Zar joj nije vjerovao? Uzdignula je bradu. “Prije dva dana.”

Dignuo je obrvu.

“Razgovarala sam s nekim. S nekom ženom.” U retrospektivi žena je bila prilično osorna, usprkos Hattieniu nesigurnom mrmrljanju prethodno pripremljenog Google prijevoda *Je suis l'organisateur de mariage. J'arriverai dans deux jours*. “Rekla sam da dolazim. I to na francuskome”, dodala je ozlojeđeno jer nije željela da misli kako je ona jedna od onih arogantnih ljudi koji očekuju da svi govore engleski.

“Hmm”, kaže Luc, a njegovo se naočito lice nakratko namrštilo kao da nije bio uvjeren.

“Stvarno jesam. Ne bih se samo tako pojavila”, rekla je nastojeći ga uvjeriti kako ona nije bila takva osoba.

“Vjenčanje je tek za dva mjeseca.”

“Da, jest, ali za njih je ipak potrebno malo organizacije”, rekla je oštro, ne želeći priznati da je možda naglo reagirala. Kad joj je Chris dao ultimatum, on ili Francuska, odmah je skočila u otvor za bijeg objema nogama. Pobjedonosno se nasmiješila Lucu, odnosno, barem se nadala da tako izgleda. “Nadam se da nije problem, ali ja sam shvatila da je dvorac rezerviran tijekom iduća dva mjeseca.” Sasvim sigurno nije htjela priznati da je rezervirala kartu za Eurotunel čim je prije mogla. Baš i nije bilo puno posla u Blissu, agenciji za organizaciju vjenčanja u kojoj je radila, i točno je pretpostavila kako će je rado pustiti da ode.

“Imaš prekrasan...” Je li to mogla nazvati domom? Žive li zaista ljudi u takvim mjestima? “... prekrasno mjesto.” I koliko joj se posrećilo da će tu živjeti idućih nekoliko mjeseci?

“Da, to je *prekrasno* mjesto”, složio se, a te su mu predivne oči potamnjele, “iako nisam siguran da si obaviještena...” zastao je, “... da je ovo aktivan vinograd. I da je to naš obiteljski dom. Moj je otac pristao iznajmiti dvorac samo zato što je gospodin Carter-Jones dugogodišnji i vjerni prijatelj.”

Hattie je zastala nakon toga vrlo pristojnog podsjetnika. To što će se hrpa partijanera sjetiti u njegovu kuću dok pokušava

raditi vjerojatno nije bila njegova ideja zabave, ali vjenčanje će trajati samo jedan dan i svi gosti koji budu došli tjedan dana ranije spavat će u hotelu. Njezin je stric čak rezervirao nekoliko vagona u brzom vlaku Eurostaru kako bi neki gosti došli samo na taj dan. “Ni na čemu se ne štedi” nije ni približno opisivalo njegov pristup tom vjenčanju. Pokupila je putnu torbu koja je bila pred njom.

“Jesi li tu samo za vikend?” upitao ju je i uputio kratak pogled nade prema putnoj torbi u njezinim rukama.

“Ne.” Suspregnula je osmijeh.

“Nemaš puno prtljage.”

Hattie se nasmijala te joj je laknulo da misli o nečemu drugome. “Da barem.” Pogledala je iza sebe u automobil u čijem se prtljažniku nalazila još jedna putna torba.

“Aha.” Brzo je shvatio. “Treba li ti pomoć?”

“Ne, ne, u redu je”, rekla je Hattie nadajući se da ne misli kako ona od njega očekuje da bude portir — bila je previše samodostatna za to. “Žao mi je što nisi znao da dolazim. Ne mora me se dočekivati niti išta slično.”

“I bolje”, hladno je prokomentirao.

Namrštila se te joj je odjednom dozlogrdilo biti obazriva prema ranjivomu muškom egu. Toga joj je bilo dosta za cijeli život. “To”, rekla je s oštrim prizvukom u glasu, “je trebala biti ruka pomirenja. Ispričavam se što nisam ranije najavila svoj dolazak, ali sad sam tu.” I to je jednostavno morao pregristi.

On je zastao i, na njezino iznenađenje, uputio joj šarmantan i ponešto zasljepljući smiješak zbog kojeg su se njezini živčani završetci zažarili. Velikim je koracima otišao do njezina automobila, otvorio prtljažnik i izvukao kovčeg kao da je to bio samo pernati jastuk. Mišići su se napeli u njegovim žilavim rukama i postala je svjesna neobičnog zatezanja u donjem dijelu trbuha.

“Nikakav problem”, rekao je uputivši joj još jedan osmijeh preko ramena. “I ja bih se trebao ispričati. Nikad dosad nismo ovakvo što radili. Stoga pretpostavljam da ćemo svi biti na oprezu. Uđi.”

Slijedila ga je u prostrano, prozračno predvorje, obasjano suncem i svjetlošću koja je zidovima nježno žute boje davala zlatan sjaj. Cvijeće u golemoj vazi na elegantnom konzolnom stoliću oplemenjivalo je zrak mirisom ljeta i onime što je smatrala srećom. Zastala je na trenutak jer je miris pobudio naglu bezbrižnost. Veliko stubište od čistoga bijelog mramora, s jedne strane ograđeno detaljnim crnim i pozlaćenim uzorcima od željeza, spuštalo se u predvorje, a zaobljene i izgladene donje stube izlijevale su se i nakupljale na dnu poput šlepa vjenčanice. Iako oskudno namješteno, sve je bilo iznimno kvalitetno, uključujući drvene stolove s tankim nogama i otisnutom pozlatom koji su bili raštrkani uz zidove i elegantne *art déco* brončane kipove žena gracioznih udova koji su raspoređeni tako da privuku pogled na svoju profinjenu ljepotu.

“Ovo je...” Ostavši bez teksta, samo je zurila. Oči su joj vjerojatno iskočile iz duplji. To je bio pravi aristokratski dom. Bilo je teško zamisliti da tu žive stvarni ljudi.

“Lijepo, zar ne?” rekao je Luc i namignuo te brzo krenuo prema stražnjem dijelu kuće. Ubrzala je korak da ga sustigne dok se divila kroju njegovih kratkih hlača koji je poprilično lijepo isticao njegovu stražnjicu, što je bilo potpuno neprimjereno, ali stvarno je bio zgodan. Itekako predober za nju, naravno. Sjetila se svoga bivšeg dečka Chrisa, s njegovim odrpanim majicama s *heavy metal* koncerata i prastarim donjim dijelom trenirke. U sebi blago uzdahne od žaljenja. Nije uvijek bio tako privržen istoj odjeći. Dok su studirali, volio je svoje košulje s ovratnikom na kopčanje. Je li ga mogla više ohrabriti da se sredi? Nazadovanje u njegovu odijevanju odražavalo je nazadovanje u njegovoj volji za životom. Ali ne može se nekoga vječno gnjaviti za neke stvari. Stalno se osjećala kao pravo gundalo. Prekid se i dalje činio svježim i nedovršenim. Iako je to htjela, nije mogla ništa protiv osjećaja krivnje.

Luc je skrenuo u dugačak hodnik koji se očigledno prostirao dužinom kuće, usporedno s pročeljem. Odveo ju je u ogromnu kuhinju i odmah je bilo očito da je to bilo srce kuće. Nekoliko je dopadljivo oštećenih drvenih greda ispresijecalo strop s kojeg su

visjele tri velike starinske staklene svjetiljke. Sve je ostalo, uključujući dvije komode, dugački šank za doručak i blagovaonski stol za dvanaest osoba, bilo u predivno usklađenim nijansama bijele i sive, osim jarkih bljeskova bakrenih tava koje su visjele sa stalka iznad velikih grafitno sivih kuhinjskih uređaja od nehrđajućeg čelika. Unatoč elegantnom stilu, u prostoriji se osjetila toplina doma koja vas je pozivala da sjednete i malo ostanete. Hattie nije mogla suspregnuti široki osmijeh dok je stajala na punoj sunčevoj svjetlosti koja je dopirala kroz dvostruka francuska vrata koja su vodila na lijepu terasu.

“Ovo je prekrasno”, rekla je.

“Dobro, ne bih htio da ti se ne sviđa kad ćeš tu biti toliko dugo.”

Bože, jesu li svi Francuzi bili tako izravni? Iako su njegove riječi bile ublažene zadirkujućim osmijehom na njegovu licu.

“Želiš li kavu ili piješ čaj?”

“Ne piju svi čaj cijelo vrijeme u Britaniji, znaš”, rekla je i osjećala kako je nešto njezina uobičajenog duha oživjelo. Nije bilo nalik na nju da je itko zastraši ili usplahiri. Možda je to bilo zato što je bila pomalo kao riba na suhom i potpuno izvan svoje sigurne zone.

“Neko sam vrijeme živio u Londonu. Svi su studenti u mom stanu pili onu užasnu instant kavu.” Stresao se dok se i dalje smiješio. “To je bila patnja.”

“Neki od nas vole pravu kavu”, odgovorila je radosno. “I nikad nisam ni taknula čaj, na veliko gađenje moje obitelji – kao da ih on sve pokreće. Daj mi čestitu šalicu kave u bilo koje doba dana.”

“Već mi se sviđaš.”

Iako je znala da su njegove riječi bile neozbiljne i beznačajne, srce joj je neobično zatitralo.

“Ovdje stoji. Posluži se kad god hoćeš.” Otvorio je ormaric i pokazao na veliku staklenku kave u zrnu. “Mlin je tamo. Kafetijere su tu. Mlijeko je u hladnjaku, a sve su šalice u onoj tamo komodi.”

“Sjajno”, rekla je Hattie uz bezbrižan smiješak. Jasno joj je davao do znanja da je se neće čekati. Pojurila je da zgrabi staklenku. Nije stala od Calaisa i mogla je ubiti za kavu. Nažalost, krivo ga je procijenila jer je on u isto vrijeme zakoračio da posegne za staklenkom kave, pa je zabila nos ravno u njegovu bradu.

“Jao”, zacvilila je dok su joj se oči punile iznenadnim suzama od nenadane boli. Zašto nosovi uvijek tako bole?

“Jako mi je žao”, rekao je i podignuo ruke u uzbuni, njegov francuski naglasak odjednom je bio mnogo izraženiji.

“Ne, ja sab kriba”, uspjela je promumljati i nježno je pritisnula nos kao da bi to moglo gurnuti bol onamo odakle je došla.

“Evo, sjedni.” Uhvatio ju je za ruku da je odvede do jedne stolice s naslonom od horizontalnih greda.

“Dobro sab”, rekla je dok je dodirivala nos i osjetila je kako joj je nešto toplo curilo iz jedne nosnice. Panično se izvukla iz njegova stiska i nagnula se nad sudoper te mu snažno stala na nogu. Zadnje što je htjela jest da svagdje počne krvariti.

“Opdosti”, rekla je, užasno svjesna sve veće poplave koja joj se izlivala u zatvorenu šaku. Provukla se pored njega i jedva na vrijeme stigla do velikoga bijelog starinskog sudopera.

Blistave grimizne kapi padale su na bijeli porculan i stvarale distopijske cvjetove u slabašnom odsjaju vode na površini.

Želudac joj se prevrnuo od mučnine pa je napela trbušne mišiće boreći se protiv usijanog naleta panike.

“Evo.” Gurnuo joj je kuhinjski ubrus pod nos. U žurbi ga je zgrabila, pri čemu je pritisnula njegovu ruku uz lice i udarila ga laktom u rebra.

“Opdosti”, ponovila je. Bože, je li moglo gore od ovoga? Spustila je pogled i odmah shvatila da je to bila pogreška. Čula je prodorno pištanje u glavi. Grimizni su cvjetovi rasli i rastvarali se poput božura. Molim te, molim te, ne daj da se onesvijesti.

O, ne. Glava joj je počela lebdjeti i kao da nije bila tamo, a onda kao da ništa nije bilo tamo i...

Buđenje iz nesvijesti u naručju zgodnog Francuza sigurno se nalazilo među deset najljepših fantazija, osim ako ste bili prekriveni krvlju i ako ste se u tom procesu totalno izblamirali.

Pomalo je sanjivo trepnula gore prema njemu i nasmiješila se, jer kako da se ne nasmiješi? Bio je divan. S takvim izgledom vjerojatno je hodao sa supermodelima ili superuspješnim ženama koje su ostvarile prvu dnevnu zaradu prije nego što su se uopće našminkale ujutro.

“Vratila si nam se?” upitao je s vrlo zabrinutim izrazom na licu. Možda bi se trebala češće onesvješćivati. Bilo je prilično lijepo da se za promjenu netko brine o njoj.

“Mislim da da”, rekla je jadnim glasićem pa se počela izmicati iz njegova naručja jer, ozbiljno, nitko se nije trebao brinuti o njoj. Čim je to napravila, shvatila je svoju pogrešku jer joj glava nije baš bila povezana s tijelom, pa je ponovno klonula.

“Budi mirna. Držim te.”

To je bilo nesumnjivo. Njegov ju je glas s tim božanstvenim francuskim naglaskom silno, silno umirivao, ali je li to moglo biti sramotnije — ležala je na podu, njezina glava i ramena u njegovu krilu, dok joj je pritiskao maramicu uz nos? Nasreću, nakon prve silovite poplave činilo se da je krvarenje iz nosa zaustavljeno. O, Bože, lecnula se. Dok je ležala u tom položaju, mogla je gledati samo u jednom smjeru, a to je bilo gore u njega. Sve je to bilo malo previše izbliza i intimno te su se u njezinu trbuhu rađali leptirići koji su zatreperili svaki put kad je pogledao dolje u nju tim živim plavim očima i proučavao je.

“Misliš li da možeš ustati?”

“Možeš li sačekati trenutak?” Osjećala se kao da je ubačena u perilicu rublja na centrifugu pa onda izbačena van te ostavljena poput nekog izgubljenog, dezorijentiranog kukca.

“Jako dobro govoriš engleski”, rekla je. Je li to već rekla?

“Hvala.”

“Jako, jako dobro”, zapazila je, svjesna da je to govorila samo da nešto kaže i da ne izlane neku glupost.

“Živio sam u Londonu. Kad sam diplomirao, radio sam u očevu poduzeću u Londonu. Je li ti bolje?”

“Mm. Da. Oprosti.” Vjerojatno je imao pametnijeg posla nego sjediti na kuhinjskom podu s damom u nevolji.

“Idemo te dići s tog poda”, rekao je i pomogao joj da sjedne prije nego što ju je podignuo na noge. Na trenutak se zaljuljala, opet se osjećala slabo, pa ju je Luc uzeo u ruke i odnio je do kuhinjskog stolca, u koji ju je nježno položio. Je li bilo pogrešno što je podosta uživala kad je nošena?

“Napravit ću ti kavu i onda bih trebao javiti Solange, našoj kućepaziteljici, da si tu. Bit će užasnuta što ti nije stigla pripremiti sobu.”

“Oh. Oprosti.” Hattie je imala potrebu ponovno se ispričati.

“Često to govoriš”, rekao je, a ona je bila fascinirana njegovim iskrivljenim osmijehom.

“Opr...” Uzvratila mu je osmijeh dok su mu se oči sjajile te je osjetila neobičan nalet u prsima.

“I trebam li se iseliti?”

“Ovaj... Ja...” Nije imala pojma. Nije joj to palo na pamet. “Mislim da ne. Ne do samog vjenčanja, možda. Nisam uopće razmišljala toliko unaprijed. Ne želim te izbaciti iz tvoje kuće. Nemam pojma kakav je dogovor. Nema nikakvog ugovora, zar ne?” upitala je shvativši da je možda bila malo nagla kad se bacila u ovaj pothvat.

Kad je čula da je organizatorica vjenčanja njezine rođakinje Gabby odustala usred priprema, šanse su joj bile slabe kad je pitala svog strica Alexandera može li ona uskočiti. Bila je tako očajna da pronade izlaz iz ponora dubljeg od Marijanske brazde.

Luc joj je uputio iskrivljeni osmijeh. “Koliko ja znam, ne. To je dogovor između Alexandera i mog oca. Kao što moj otac

kaže, zajedno posluju već dvadeset godina, zašto bi to bio problem? Moramo učiti usput. Radije se ne bih iselio iz vlastite kuće.”

“Naravno”, rekla je. Bila je to velika kuća, bit će dovoljno mjesta. Bila je iznenađena što svadbени gosti neće biti tu, ali stric joj je rekao da je prvotna organizatorica vjenčanja mislila da bi to bilo previše za organizaciju iz Engleske kad nije vidjela dvorac svojim očima. Hattie je dobila dojam da organizatorica vjenčanja nije bila previše zadivljena promjenom lokacije iz palače u Surreyu u francuski dvorac. “A što je s kućepaziteljicom? Živi li i ona tu?”

“Solange. Ona ima svoj prostor. Obnovljena depandansa u staroj konjušnici. Moj otac nije smatrao potrebnim da joj kaže za te dogovore niti što se od nje očekuje. Nisam je još obavijestio o vjenčanju.” Napucao je usne, očito ne previše sretan tom idejom. “I predložio bih da ne očekuješ previše od nje. Već ima dovoljno posla oko brige za kuću, što radi sama.”

“Dobro”, rekla je Hattie i odmah zamislila ženu poput gđe Danvers koja bi pošandrcala kad bi bila zamoljena za dodatne poslove.

“Bojim se... da ne znam kakav je protokol. Mogu ti dati ključ.” Okrenuo se i počeo kopati po ladici u velikoj bijelo obojenoj komodi prije nego što joj je predao veliki crni željezni ključ. Ne baš prikladne veličine za torbicu. Zurila je u njega na trenutak. Sigurno ne bi stao u stražnji džep njezinih traperica.

Luc je točno protumačio njezin izraz lica. “U redu je, rijetko kad zaključavamo glavni ulaz, osim ako ne odlazimo na duže razdoblje. On je više simboličan. Daje ti cijelu kuću na raspolaganje i vlastiti prostor.”

“Nije baš da nema dovoljno mjesta. Mislim da se nećemo spoticati jedno o drugo.”

“Jesi li sigurna?” rekao je i odjednom zadirkujući podignuo jednu obrvu, uhvatio se za nogu i protrljao je s grimasom na licu.

“Oprosti. Inače nisam toliko nespretna. Samo si me ti... ti... o-o... omeo.” Izgledala je zgroženo jer je shvatila da je skoro rekla očarao.

“Žene mi inače ne padaju pred noge, Hattie.” Poželjela je da joj ne izgovara ime, ne na takav superseksi način. Jedva je mogla razumno misliti svaki put kad je ispustio glas H.

“A ne?” upitala je i shvatila da to nije trebala reći naglas.

“Ne inače, ne. Osjećaš li se sada bolje? Uputio sam se prema vinogradu.” Pogledao je na sat na zapešću. “Trebao sam biti ondje prije pola sata.”

Kimnula je glavom. Nije se mislila opet ispričati. Neprestane isprike počele su je živcirati — zvučala je kao totalni slabić dok je inače bila mnogo sabranija.

“Nemam vremena da te provedem po kući. Možda možeš izabrati sobu i...” Slegnuo je ramenima. “Moja je soba na najvišem katu, u potkrovlju. Ako me želiš za bilo što.”

Hattie je stisnula oči, ali njegov bezazlen, prijazan osmijeh nije ništa odavao. Je li bio svjestan onoga što govori ili je to bila nepodudarnost između engleskoga i francuskoga? Nije bila sigurna. Šarmantni Francuz potpuno ju je smeo.

Drugo poglavlje

Luc je hodao prema vinogradu dok je nogama udarao u tvrdo tlo pod sobom uz pomiješani bijes i iritiranost. Ubit će svog oca polako i bolno. Nakon svih tih godina napokon je nagovorio staroga gada da mu dopusti preuzimanje tog mjesta i onda mu priredi cirkus.

Nije rekao Hattie, tobožnjoj organizatorici vjenčanja, da je on bio stigao tek nekoliko sati prije nje i da čak nije uspio raspakirati vlastitu torbu. Ona ga je uznemiravala. Uznemiravale su ga te svijetlo smeđe oči i humor u njezinu spremnom osmijehu. Kao da ju je već poznao.

Koliko god da je bila slatka, a bila je vrlo slatka, nije mu trebao nikakav dodatan stres oko vjenčanja na toj lokaciji. Kako mu je taj stari gad to mogao učiniti? Pa, jedna je stvar bila sigurna, neće biti upleten u pomaganje. Slatka Hattie bila je prepuštena sama sebi. Pomislio je na Solange. Da, Hattie je sasvim sigurno bila prepuštena sama sebi. Tijekom njegova posljednjeg posjeta Solange je i dalje žalovala svog muža — težak karakter — ali činilo se kao da je sa sobom odnio njezinu dušu, zbog čega je u zadnje vrijeme bila više nalik na duha koji lebdi po dvorcu. Luc je odmahnuo glavom jer mu se nije sviđalo u kojem su smjeru išle njegove misli.

Ne daj Bože da njegov otac pomisli kako su vjenčanja dobar izvor zarade i da otvori dvorac za još takvih događaja. Što ako odluči iznajmljivati i sobe? Luc je zastao ispred ulaza u podrum izgrađen od cigle. I dalje se sjećao prvog puta kad je bio ovdje, kad ga je tu dovela njegova zastrašujuća prastrina Marthe, pokretačka sila pjenušca St. Martin. Kao i mnoge pionirske proizvođačice pjenušca, uključujući legendarnu gospođu Clicquot, njegova je strina očuvala nasljeđe svog muža nakon što je umro u radnom logoru tijekom rata. Prestala je tek prije petnaest godina nakon moždanog udara koji je imala s osamdeset godina.

Čak mu je i tijekom djetinjstva usadila osjećaj divljenja prema važnosti građevine i povijesti spilja ispod nje, koje su iskopali rimski robovi dok su rudarili u potrazi za vapnencem. Spilje su bile savršeno mjesto za skladištenje fermentirajućeg pjenušca jer su pružale stalnu nisku temperaturu i idealnu razinu vlage.

“Luc!”

Okrenuo se prema ushićenom uzviku i spazio svog prijatelja Alphonsea kako juri prema njemu.

Kao trenutni *vigneron* vinograda, Alphonse je bio odgovoran za uzgoj grožđa. Iz usta mu je izlazila bujica francuskoga. “Luc, tako mi je drago vidjeti te.” Objema je rukama pljesnuo Luca po ramenima. “Napokon si ovdje.”

“Napokon?” odgovori Luc. “Tek sam ti jutros poslao SMS da ti kažem kako dolazim!”

“Da, još jedan tvoj brzinski posjet da vidiš Marthe. Jesi li bio kod nje?”

“Ne još. Zahtijeva svoj brendi.”

“Ta će sve nas nadživjeti, organi će joj biti dobro očuvani. A koliko si dugo tu?” Alphonse je nagnuo glavu na jednu stranu.

Luc mu uputi širok osmijeh, uzbuđen da mu priopći vijesti. “Neko vrijeme.”

“To je dobro. Koliko dugo ovaj put?”

Luc je zastao prije nego što ga je obavijestio. “Dovoljno dugo da proizvodim vino. Proizvest ćemo najbolji pjenušac koji

je St Martin ikada okusio.” Otkad je Marthe otišla u mirovinu, grožđe se svake godine prodavalo lokalnoj zadruzi, ali sve će se to uskoro promijeniti.

Alphonse je zurio u njega i treptao kao da registrira jednu po jednu riječ.

“Šališ se! Ozbiljno! Ma daj!” Alphonseovo se lice ozarilo i obujmio je Luca u medvjedi zagrljaj te je gotovo istisnuo život iz njega. Širokih bačvastih prsa i herkulskih mišićavih ruku, Alphonse je bio gotovo dvostruko veći od Luca. “Napokon si nagovorio starca!”

“Postigli smo dogovor.” Luc je odlučio da neće reći Alphonseu kako je budućnost proizvodnje pjenušca ovisila o jednoj jedinjoj berbi, pa je umjesto toga ostavio uvjete nedorečenima. “Trebalo se razmotriti nekoliko stvari, ali ništa što će nam smetati.” I poslije će reći Alphonseu o smetnjama uslijed vjenčanja. Zasad će slaviti to što su njihovi planovi, o kojima su razgovarali još dok su bili u ranim dvadesetima, poprilično doslovno urodili plodom.

“Moramo proslaviti. Imam prikladnu bocu za to. Dođi. Zna li *Maman* da si tu?”

“Ne još. Nisam je vidio u kući. Kako je ona?”

Alphonse je stisnuo usta i indiferentno slegnuo ramenima. “Otpribliže isto.”

Luc nije više ništa rekao. Obojica su se brinula o Solange i njezinu stanju otkako je njezin muž, Alphonseov otac, umro. Luc se nije htio petljati. Alphonse se nikad nije slagao s ocem iako su radili rame uz rame u vinogradima St. Martina. Možda su se zato on i Luc, koji su bili potpuno različitog podrijetla, međusobno povezali. Ni jedan ni drugi nisu baš imali očinsku figuru. Muškarci ne govore o tome, ali obojica su imala tu zajedničku poveznicu.

Alphonse ga je pljesnuo po leđima. “Onda sigurno želiš ići u obilazak.” Odveo je Luca prema građevini. “Hajde, ništa se nije promijenilo”, rekao je dok je hodao ispred njega. Veliko je predvorje odavalo osjećaj praznine i napuštenosti iako je u

njemu bila smještena gomila opreme za branje, obrezivanje i održavanje grožđa. Veliki zeleni sanduci bili su posloženi jedan na drugi poput tornjeva od Lego kockica, a vrtne škare, kožne rukavice i remenje s alatima bilo je uredno posloženo u redovima na zidovima. Tu se vino možda dugo nije proizvodilo, ali Alphonse je vrhunski održavao vinograd i podrume.

“Želiš vidjeti spilje?” upitao je.

“Kako si pogodio?” upitao je Luc.

“Vidim želju, baš si kao lovački pas koji je nešto nanjušio. Pričekaj dok ne proizvedemo naše prve boce, spavat ćeš tamo dolje kao dojlja.”

“Tako me dobro poznaješ, ali proći će neko vrijeme dok ne pretočimo našu prvu berbu u bocu.”

“Da, ali kako će samo predivan biti taj dan.” Alphonse se nasmijeo i odveo ih do širokih stuba koje su vijugale dolje prema spiljama. “Hoćemo li organizirati obilaske? Ovo izgleda vrlo romantično.” Pokazao je na elegantnu spiralu stuba s rubovima od cigle i velikim vapnenačkim pločama pa uzdahnuo. “Pretpostavljam da nema novca za dizalo.”

Luc se nasmijao. “Možda kad budemo veliki kao Taittinger. Osim toga, razmišljao sam kako je ovo veličanstveno stubište dio našeg brenda. Možda ga stavim na etikete.”

“Na etikete!” Alphonse je bio užasnut. “Slika na etiketi. Ne! To se jednostavno tako ne radi. Pomisli na kuće Taittinger, Moet, Bollinger, Veuve Clicquot.”

“Točno tako. Sve izgledaju vrlo slično. Da bi St Martin bio uspjeh, mora se po nečemu razlikovati. Pomisli na vina Novog svijeta i njihove etikete.”

Alphonse se podsmjehnuo.

Luc je podignuo ruku jer nije htio započeti ono što je znao da će biti beskorisna rasprava. Pred njim je bio težak put jer je nastojao uvesti nove metode i procese. Morao je birati bitke, a ovo nije bila jedna od onih zbog kojih bi se prvi dan htio posvađati s Alphonseom.

“To je samo ideja. Daleko smo od etiketa i boca u ovoj fazi. Treba nam dobra sezona rasta, a znam da to imaš pod kontrolom.”

“Ha! Da. Jedva čekam da ti kažem kako se onaj gad Gilles Robard ove godine neće dočepati našeg uroda.” Protrljao je dlanove od veselja. “Zna li Marthe?”

“Ne još. Naći ću se s njom poslijepodne i reći joj dobre vijesti. Želim da malo promisli o povijesti ovog mjesta. Ona ima mnogo priča. Možemo iskoristiti njezino znanje o tome kako bismo napisali dobar turistički vodič.”

Spilje St. Martina imale su šaroliku povijest tijekom godina te su igrale ulogu u Prvom i Drugom svjetskom ratu, pruživši sklonište i skrovište za lokalno stanovništvo i članove pokreta *Maquis*.

“Priča se da je sudjelovala u otporu i da je jednom ubila čovjeka golim rukama”, rekao je Alphonse. “Ne bi me to iznenadilo, ali nikad to nije ni porekla ni priznala i sigurno ne želi razgovarati o tome.”

Luc je mogao zamisliti svoju snažnu, žilavu prastrinu kako radi ono što je potrebno bez ikakve strke. Bila je izrazito praktična, ali nije bila osoba koja teži slavi ili zloglasnosti.

Spustili su se u slabo osvijetljene spilje i Luc se cijeli naježio, zbog čega je zažalio što se nije sjetio ponijeti jaknu od flisa. Jutros ga je namamilo neuobičajeno toplo proljetno sunce, pa je nosio samo majicu dugačkih rukava.

Pred njima su se nalazili redovi stalaka s bocama koje su bile spremljene za svoje drugo vrenje. Tamni drveni stalci bili su poredani poput vojnika na straži, tihi i mirni na blijedom svjetlu. Unatoč surovu okruženju, tamnom drvetu u kontrastu s vapnenačkim zidovima i hladnoj, suhoj vlažnosti, Luc je volio biti ovdje. Tu se događala čarolija, tu se sok od grožđa pretvarao u nešto sasvim drugo. Čarobna transformacija potpomognuta prirodnom znanošću, ali ishod se nikada ne može precizno predvidjeti. Mnogo je čimbenika utjecalo na završni proizvod: vrijeme, berba, obrezivanje — a to je bio samo dio s

groždem. Govorilo se da je vino rođeno u vinogradu, u teroaru, koji podrazumijeva lokalni okoliš, tlo, vrijeme, smjer nagiba, položaj na padini, koji mora biti dobro ocijeden, dobro nahrađen... To su bila načela vinarstva s kojima je Luc odrastao, ali nedavna putovanja u Novi Zeland i Australiju natjerali su ga da drukčije razmišlja. Posjećivanje nekih proizvođača odličnog vina na drugoj strani svijeta otvorilo mu je oči i naučilo ga da i vinar može biti vrlo utjecajan. Uvjeravanje Alphonsea, koji je rođen i odrastao u regiji Champagne, možda će malo potrajati, a već može pogoditi što će Marthe misliti o onome što bi neki nazvali radikalnim idejama.

Kad su proučili spilje i smrzli se do kosti, vratili su se iznad površine. Luc je podignuo lice prema suncu, zahvalan što osjeća njegovu toplinu na licu pa se odmah sjetio svoje nove gošće i kako je uživala u jarkoj sunčevoj svjetlosti u predvorju dvorca kao da mjesecima nije vidjela sunce. Kako je svjetlost isticala zlaćane nijanse u njezinoj kosi i obasjala joj lice posuto blijedim pjegicama. Pjegicama koje su jednostavno preklinjale za poljupcima.

“Imam dobar osjećaj oko ove godine”, rekao je Alphonse.

“Dobro”, rekao je Luc. “Znaš da želim napraviti neke promjene.”

“Odlično.” Drugi je muškarac protrljao dlanove. “Zajedno ćemo proizvoditi odlično vino. Moramo se moliti za dobro vrijeme i odličan urod. Sada dođi k *Maman* da pojedеш nešto, a ja ću donijeti pjenušac.”

Luc je pogledao na sat na ruci. Bilo je 17:30. Bolje bi bilo da ide i da ujutro posjeti prastrinu.

“Yvette također ima novosti.”

“Yvette?” Alphonseova je sestra bila njegovo prokletstvo kad je bio mlađi, a ona je bila odlučna da je primijeti. Luc se nadao da je odavno izgubila interes za njega.

“Da.” Alphonse se nestašno nasmiješio. “Vratila se kući.”